

ESCLAT

Que el cel pur a la cara m'enviï,
escombrat de núvols aquest cel,
un vent tan fort, vent d'olor de joia,
que net de somnis neixi tot.

Naixeran per a mi les humanes ciutats
que un buf pur haurà esbandit de bromes,
els teulats, els passos, els crits, les cent clarors,
els sorolls humans, tot allò que el temps s'emporta.

Naixeran les mars, la barca balancejada,
el cop de rem i els llums de la nit;
naixeran els camps, la gavella amuntegada;
naixeran els vespres, l'astre que l'astre empaita.

Naixeran la llàntia i els genolls doblegats,
l'ombra, les topades als revolts de la mina;
naixeran les mans, els durs metalls triturats,
el pinyó engranat amb un grinyol de màquina.

Nat és el món; oh vent, ¡bufa! ¡fes que duri!
Ah, però, mor, tot tapat de fumeres.
M'era nat en un esquinç
de cel verd clar en la nuvolada.

Nota del traductor:

1.- Simone Weil escrigué aquest poema el 1929, amb vint anys fets.